

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	19XCdo/196/2016
Identifikačné číslo spisu:	4312217204
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:4312217204.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOST', s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO 35 807 598, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/364/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 22. októbra 2014 sp. zn. 11Co/99/2014-96, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa žalobou doručenou Okresnému súdu Levice 28. septembra 2012 (vec bola následne uznesením Krajského súdu v Nitre z 22. októbra 2012 sp. zn. 25NcC/470/2012 prikázaná Okresnému súdu Nitra) sa voči žalovanej domáhala náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V žalobe uviedla, že majetková a nemajetková ujma jej bola spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Levice (ďalej aj „exekučný súd“), ktorý spočíval v tom, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonania exekúcie v zákonom ustanovenej lehote, ale až s omeškaním o viac ako 74 dní. Za nesprávny úradný postup považovala aj opätovné posúdenie jej práva na zaplatenie dlhu v časti istiny od povinného exekučným súdom aj napriek existencii právne relevantného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku. Exekučný súd zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu materiálnej nevykonateľnosti rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu nastolil stav, kedy žalobkyňa stratila možnosť iniciovať občianske súdne konanie z dôvodu prekážky veci právoplatne rozhodnutej. Exekučný súd pri skúmaní materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu postupoval, podľa

názoru žalobkyne, bez splnenia zákonných podmienok na takéto preskúmavanie exekučného titulu. Výsledkom jeho nesprávneho úradného postupu je tak stav, kedy žalobkyňa stratila možnosť reálnej vymožitelnosti svojej pohľadávky voči povinnému.

2. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. novembra 2013 č. k. 12C/364/2012-74 rozhodol tak, že žalobu žalobkyne zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zo spisu exekučného súdu sp. zn. 7Er/525/2011 zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená 16. mája 2011. O tejto žiadosti rozhodol exekučný súd uznesením z 24. mája 2011 tak, že ju zamietol. Voči predmetnému uzneseniu nepodala žalobkyňa ako oprávnená odvolanie, exekučné konanie je právoplatne zastavené. Súd prvej inštancie neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní; zisťoval však, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, či sa zákonná 15 dňová lehota vzťahuje na vysporiadanie sa súdu so žiadosťou exekútora, či je dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Uviedol, že lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. Navyše exekučný súd zamietol túto žiadosť po 8 dňoch od podania návrhu, čo je primeraný čas. Tvrdenie žalobkyne, že došlo k omeškaniu 74 dní bolo podľa súdu prvej inštancie nepravdivé a zavádzajúce. Poukázal na to, že rozhodovaciu činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Tiež mal za to, že neexistuje súvislosť medzi postupom a rozhodnutím exekučného súdu a údajnou škodou žalobkyne. Mal za to, že nulitný rozhodcovský rozsudok nespôsobuje prekážku rozhodnutej veci, preto je škoda uplatňovaná touto argumentáciou fiktívna.

3. O odvolaní žalobkyne rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 22. októbra 2014 sp. zn. 11Co/99/2014 tak, že napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania žalovanej nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Ďalšie námietky žalobkyne považoval za nedôvodné, resp. sa nimi ani nezaoberal, lebo chýbal základný predpoklad zodpovednosti za škodu - nesprávny úradný postup.

4. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalobkyňa. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila dovolacím dôvodom uvedeným v ustanovení § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., ktorý konkretizovala vadami konania podľa § 237 písm. f/ a g/ O. s. p. (t. j. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a že rozhodoval vylúčený sudca). Vadu konania spočívajúcu v tom, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca odôvodnila tým, že existujú objektívne dôvody (na ktoré poukázala v podanej žalobe), pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení. Vec mala byť preto postúpená inému okresnému súdu. Odňatie možnosti konať pred súdom videla v tom, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prekvapivé, pretože popiera konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je založené na tvrdeniach, ktoré sú sofistickým odôvodnením nespravodlivosti a je v rozpore so zákonom a ústavnou úpravou. Za odňatie možnosti konať pred súdom považovala aj to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nakoľko nie je dostatočne odôvodnené. V konaní bola podľa názoru žalobkyne porušená aj základná zásada civilného procesu - kontradiktórnosť konania, keď súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na skutočnostiach a právnych argumentoch, ku ktorým sa nemohla vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne konanie vo svoj prospech.

5. Žalovaná sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadrila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) ako súd funkčne príslušný na rozhodovanie o dovolaní [§ 35 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. (ďalej len „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie bolo podané naň oprávneným subjektom zastúpeným advokátom, za ktorý po skončení právneho zastúpenia koná zamestnanec s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

7. Podmienky prípustnosti dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolačný súd“) posúdil podľa právneho stavu účinného ku dňu jeho podania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 a Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

8. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

9. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 238 O. s. p. a § 237 O. s. p.

10. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

11. V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p., pretože nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Nejde ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

12. V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O. s. p. ukladajúcim dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa dovolačný súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

13. Dovolačný súd však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

14. K námietke žalobkyne, podľa ktorej vo veci rozhodoval vylúčený sudca, dovolačný súd uvádza, že žalobkyňa zjavne opomína skutočnosť, že Krajský súd v Nitre uznesením z 22. októbra 2012 sp. zn. 25NcC/470/2012 vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Levice a vec prikázal Okresnému súdu Nitra. Vo veci samej tak rozhodoval zákonný sudca Okresného súdu Nitra, pričom tento súd nebol súdom exekučným, ktorý podľa tvrdenia žalobkyne svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci mal založiť zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Dovolanie žalobkyne sa preto v tejto časti na danú situáciu nevzťahuje.

15. Námietka žalobkyne o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. g/ O. s. p., nie je preto dôvodná.

16. Žalobkyňa ďalej namietala, že v danom prípade jej bola odňatá možnosť pred súdom konať z dôvodu

„prekvapivosti“ rozhodnutia odvolacieho súdu, lebo popiera doterajšiu konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je založené na „tvrdeniach, ktoré sú sofistikovaným odôvodnením nespravodlivosti“, je v rozpore so zákonom a ústavou.

17. Žalobkyňa však neuvádza žiadnu konkrétnu procesnú situáciu v konaní pred odvolacím súdom alebo súdom prvého stupňa, ktorá by mohla založiť namietanú vadu konania. Abstraktné konštatovanie „v rozpore so zákonom a ústavou“ - „sofistikované odôvodnenie nespravodlivosti“ - „popieranie konštantnej judikatúry“, samé osebe nepredstavujú účinnú obranu, pretože tu chýbajú konkrétne argumenty zakladajúce presvedčivosť uvádzaných tvrdení.

18. Z didaktického hľadiska možno pripomenúť, že Občiansky súdny poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Úmyslom zákonodarcu, ako to vyplýva priamo z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. bolo v praxi zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Uvádza sa v nej, že účastník tak bude mať možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia, resp. inštitútu na zistený skutkový stav. S účinnosťou od 15. októbra 2008 Občiansky súdny poriadok (zákon č. 384/2008 Z. z.) v ustanovení § 213 ods. 2 O. s. p. posilňuje právo na spravodlivý proces tým, že účastník bude môcť až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 2011 sp. zn. 7 Cdo 42/2010).

19. Z ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že odvolací súd potvrdí rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak je vo výroku vecne správne. Vecnú správnosť potvrdzujúceho rozhodnutia treba chápať v širšom zmysle, teda nielen z hľadiska hmotnoprávneho, ale i z hľadiska procesnoprávneho, so zreteľom na skutočnosť, že len pri dôslednom a presnom dodržiavaní procesných ustanovení môžu byť splnené predpoklady pre vydanie rozhodnutia plne zodpovedajúceho zákonu. Potvrdeniu prvostupňového rozhodnutia preto musí predchádzať všestranné posúdenie veci odvolacím súdom, zhodnotenie tak procesného postupu súdu prvého stupňa, ako aj jeho úvah pri aplikácii predpisov hmotného práva (Zborník IV str. 41).

20. V danom prípade oba sudy nižšieho stupňa dospeli k rovnakým právnym záverom o nepreukázaní predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu nesprávnym úradným postupom. Keďže odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných (nových) právnych dôvodoch než súd prvého stupňa, nevznikla mu povinnosť vyplývajúca z ustanovenia § 213 ods. 2 O. s. p. Dovolacia námietka žalobkyne, že išlo o tzv. prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu, nie je preto dôvodná.

21. Neobstoí ani námietka žalobkyne, že jej nebolo umožnené viesť kontradiktórne konanie (§ 237 písm. f/ O. s. p.), lebo sa nemohla vopred vyjadriť ku skutočnostiam a právnym argumentom, na ktorých sudy nižšieho stupňa založili svoje rozhodnutie. Žalobkyňa predsa mala možnosť predniesť svoju argumentáciu a vyjadriť sa ku všetkým vo veci rozhodujúcim otázkam, a to v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, čo aj urobila, a teda svoj vplyv na konanie uplatnila. Odvolací súd sa s jej odvolacími námietkami zaoberal a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi preukázateľne vypořiadal. Dovolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa v danej situácii dosiahla cestou riadneho opravného prostriedku sledovaný účel (vplyv na konanie). Jej tvrdenie o odňatí možnosti pred súdom konať z tohto dôvodu nemá preto žiadne opodstatnenie (k tomu pozri R 39/1993). Aj podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nedostatok pri uplatňovaní niektorých záruk spravodlivého súdneho konania, napr. na súde prvého stupňa, môže byť korigovaný konaním na druhostupňovom súde (Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko z 23. júna 1981, Adolf v. Rakúsko z 26. marca 1982, Feldbrugge v. Holandsko z 29. mája 1986; pozri tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 1/2013 zo 16. januára 2013). Z uvedeného dôvodu nebolo zistené, že by na ujmu práv

žalobkyne došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie účastníkov.

22. Pokiaľ ide o žalobkyňou tvrdenú vadu konania spočívajúcu v nedostatku riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

23. Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí, a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné.

24. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, čoho sa žalobkyňa domáhala, aký bol doterajší priebeh konania, aké stanovisko k prejednávanej veci zaujala žalovaná, uviedol zistený skutkový stav, opísal, ktoré dôkazy vykonal, a čo bolo nimi preukázané, citoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorými sa riadil a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Ním prijaté právne závery dostatočne vysvetlil. Rozhodnutie súdu prvého stupňa tak nemožno považovať za nepreskúmateľné.

25. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvého stupňa a opísal dôvody, ktoré viedli žalobkyňu k podaniu odvolania. Reagoval aj na námietky žalobkyne uvedené v odvolaní a náležite vysvetlil, prečo sa s nimi nestotožnil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak dalo odpoveď na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Okolnosť, že táto odpoveď žalobkyňu neuspokojuje neznamena, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.; za riadne neodôvodnené rozhodnutie v žiadnom prípade nemožno považovať to, ak odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek žalobkyne.

26. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za nevyhnutné uviesť, že podľa stanoviska Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2, je nepreskúmateľnosť rozhodnutia len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, skutočnosťou, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

27. V súlade s vyššie uvedeným je však zrejmé, že o taký prípad v danej veci nejde, lebo rozhodnutia súdov nižších stupňov obsahujú zásadné vysvetlenia dôvodov podstatných pre ich rozhodnutia.

28. Žalobkyňa neopodstatnene preto namietala, že odvolací súd jej odňal možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

29. Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ § 237 O. s. p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon žalobkyňa vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietala.

30. Keďže v preskúmvanej veci dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 ods. 1, 2, 3 O. s. p. a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ C. s. p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia krajského súdu.

31. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej Najvyšší súd Slovenskej republiky náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne trovy nevznikli (m. m. NS SR sp. zn. 28XCdo/215/2016).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.